

מלחמה סופו של פלמ"חני

באמצע יוני 1940, כשצרפת עמדה על נפשה מול הפולשים הנאצים, נכנס מת' נדב-טירון למשרדו של הקצין הרפואי של הצבא הבריטי בקהיר, ביקש להיבדק, הרופא הצעיר העיף מבט באיש, לא יכול היה להסתיר חיוך של לגלוג. האדם היה מעל לגיל 40, שממך, טיפוס-בורגני אופייני. אלא שבפיו היתה משאלה מזורה. בכנות משכנעת אמר לרופא: אדוני הק' צין, זקן אני וחסר כושר גופני, אך רני צה אני להתגייס. ברור לי שאיני מסוגל לשום תפקיד מלבד לשבת באחד משרתי המטה. בכל זאת יש לי גאווה אישית. אנא, עשה נא חסד עם אדם זקן והוס על רגשותיו. רשום שמצב בריאותי א"א.

כעבור שבוע קיבל האיש, מצויד ב' תעודתו הרפואית, תפקיד של מפקד קרבי ביחידה ערבית-לובית של הצבא הבריטי. כעבור שנתיים כבר היה כינויו ידוע ברחבי העולם כולו, מעשיו הטביעו את חותמם לא רק על מלחמת-העולם השנייה, אלא גם על כל המלחמות ש' התחוללו בעולם מאז - כולל את מל' חמת-העצמאות הישראלית. **בלי בוישה: הרפתקן: "פופסקי" לא היה אידיאליסט.** הוא לא התנדב ל-

בשולם הביתה. במסעות אלה רכש לעצ' מן חוש מיוחד לנוף, ידיעה טובה בשפה הערבית (המצרית). **במקום סטירת לחי: בעיטה באחוריים:** פופסקי לא היה הראשון שידע כי קל יותר לבעוט באחוריו של הצבא האויב, מאשר לסטור את פניו. את זאת כבר כתב סוף-צו, האיטטרטג הסיני, 500 שנה לפני לידת ישו. אלא שהבעיה הגדולה היא: כיצד להגיע אל אחוריו של האויב?

המלחמה המודרנית ידעה שתי דרכים: הפצצת דרכי האספקה של האויב מן הא' ויר, נחיתה על חוף האויב מאניות. הגר' מנים הסיפו שיטה שלישית: צניחה מן האויר. פופסקי "המציא" שיטה רביעית, גאונית בפשטותה: לעבור דרך קוי ה' אויב.

אחר שהמציא את השיטה, המציא גם את המכשיר. פופסקי הוא ממציא הגיפ הקרבי - אביהם של שועלי-שמשון, חיות הנגב. מכיון שהיה חובב, שלא למד מעולם את תורת המלחמה, לא ראה כל צורך להשתמש בכלי-הנשק המקובלים. לכן החריס כמה גיפים, התקין על כל אחד מהם 2 מכוונת-יריה בראוונג, מן הסוג המותקן על מטוסים. הגיפ לא היה משרוין. אולם בטחוננו היה נעוץ במהיר רות ובכוח-האש העצומים. מצויד בכלים אלה עקף פופסקי את

גיפ קרבי של "שועלי שמשון", הפי מתכונת פופסקי האבא שוא בולשיט

קוי הגרמנים והאיטלקים בלוב, חדר עמוק מאחורי חזיתם. לכאורה נראה הרבר מכו' כן. אלא שפופסקי, שלא היה רומנטי ביו' תר, לא השלה את עצמו: כל אדם על גיפ, 500 ק"מ מאחורי חזית האויב, היה בטוח יותר בחייו מאשר אחרון החיילים הרגילים שחירפו נפשם בחזית, מול כאנ' קים, תותחים ומרגמות. **"להפיץ אימה ותדהמה":** כש' הגיע לשטח האיטלקי, המאוכלס בדוים סנוסיים, לא ביזבז זמנו. הוא הקים לעצ' מו "מפקדה", כרת בריתות עם השייכיה, העמיד לאורך כבישי האספקה משמרות שהודיעו למפקדה בקאהיר על הכנות הגר' מנים והאיטלקים, פוצץ בשלוחות נפש מח' סנים עצומים של בנזין. כשח'פשוהו הגרמנים, כבדי התנועה, באזור אחד, כבר שהה באזור מרוחק, יצר

חום למען הדמוקרטיה, למגר את הפא' שיום. את הצרפתים שנא יותר מאשר את הגרמנים. אולם יותר מהם שנא את חיי הנחיות הבורגניים שחי עד אותו יום. כי פופסקי היה, בגלוי וללא בוישה, הרפתקן. פופסקי - בשמו המלא: ולאדימיר פניאקוף - היה אדם בלי מולדת. יליד בלגיה, בן למשפחה רוסיית, חי במצרים, שם ניהל בית-חרושת לסוכר. העבודה שיעממה אותו. אשתו שיעממה אותו. ילדיו שיעממו אותו. לא שיעממו אותו: ההרפתקה, הסכנה. כדי לברוח מימי השלום האפורים פ' תח לעצמו ספורט מיוחד במינו: במכור גית קטנה היה יוצא, לבדו, למסעות ארו' כים (ומסוכנים ביותר) במדבר המערבי, סימך על הכוכבים ועל המכונית להובילו

תווה ובוהו, בהתאם לפקודתו, "להפיץ כהלה ותדהמה". ההוצאות של הצלחות עצומות אלה היו זעירות, נפלו בהרבה מן ההוצאות של התקפה קטנה וחסרת ערך אחת בחזית.

מעמדו בצבא הבריטי היה מפקד. פופסקי, שהיתה לו שגאה עמוקה לקציני המשרדים, לא טרח לרוב לקבל אישורם לפעולותיו ולציודו, ניצל את אי-הסדר ששרר במתנה השמיני בימי מפלותיו הגדולות בלוב. כשלא הגיש לאישור שם רשמי ליחידתו, נתן לה קצין בריטי שם הלגוני: "צבאו הפרטי של פופסקי". השם נדבק, אושר אח"כ רשמית. מאז נשאו אנשיו את ראשי-החיכות של השם הזה על שרוליהם. **המדים דהו בשמש:** המפליא כי יותר במיבעצו האגדתיים של פופסקי היתה פשטותם. כשקיבל על עצמו לשח' רת שבויי-מלחמה ממהנה עצורים בדר' נה, הרחק בעורף האויב, נקט בשיטה הפ' שוטה ביותר: הוא עצמו הלך לשם. הוא לא החליף אפילו את מדיו, מחשש שא' חרת ירגוהו הגרמנים במקרה שיתפס. כך הופיע ביום בהיר אחד ברחוב הראשי של דרנה, שהמה מרוב חיילים גרמניים ואיטלקים, טייל לו להנאתו, לאור הש' מש, במדיו הבריטיים. חשבונו של פופסקי: החיילים ששהו בדרנה היו אנשים קרביים, שמדיהם דהו בשמש המדבר, כך שלא נשאר הבדל רב בין צבע מדיהם וצבע מדיו שלו. כן היה בטוח שהאיטלקים יחשבוהו לגרמני, הגרמנים לאיטלקי.

החשבון היה נכון כשהתגרה, בכונה, בסוראי איטלקי, שפך עליו מבוץ של מלים שדמו לגרמניות, העיף הסוראי מבט של אימה בדרגות הקצין (הבריטיות), הסתלק.

פעם אחרת, כשנודע לו כי המפקד האי' טלקי הוציא להורג בצורה אכזרית במיר' חד' את סוכניו הערביים, שם תיבית הדואר של הגנרל מכתב, כתוב בכתב יד, חתום "המפקד הראשי, המפקדה הב' ריטית הקדומנית בקירויניקה". במכתב הו' ידע, "בשם ממשלת בריטניה", כי הגנרל יועמד לדין בתום המלחמה, כפושע מל' חמה. התוצאה: ההוצאות-להורג פסקו. **בחיפז: חזר בחזית:** גישתו של פופסקי לחיי הצבא היתה אף היא בלתי-אדוקה ביותר. הלקח מהטיק מנסיונו הקרבי הניעו למאוס בבושליט ששלט ב' צבא האנגלי, כמו בכל צבא-קבע אחר. הוא האמין ביחסי ידידות וחברות דרו' קים בין המפקד הקרבי ואנשיו. הביורוי קרטיה האהובה כל כך על קציני העורף עוררה בו בחילה, החיים במועדוני-הקצי' ניס בעורף היו לו לזרא.

בה בשעה שהגרמנים והאנגלים דבקו בשיטות שלמדו בימי שלום, חיפש בקדח' תנות אחרי אמצעים חדשים. פעם הדרין את אנשיו לפעולה מוטסת, ניסה להעביר את הגיפים בדאוים מעבר לקווי האויב. פעם אחרת ניסה לבצע אותה פעולה בעזרת סירות-נחיתה משוריינות. אולם יסוד שיטתו נשאר, בכל זאת, האמצעי הפשוט ביותר: גילוי חור בחזית האר' יב, הסתננות דרכו תוך ניצול החשכה - איתה שיטה שרכשה, כעבור כמה שנים, שם עולמי יחידות-הגיפים הישראליות במלחמת 1948.

* שיטת ההוצאה להורג שהימה מקור' בלט אצל האיטלקים: תלית האדם בוו של מתכת, שנתקעה לתוך לסטו הקרבן מת מלחם.

ולאדימיר ("פופסקי") פניאקוף האשה היתה משעממת

המגור אהב קוניאק: כשנכנע בדוליו באיטליה, היה פופסקי הראשון שדהר צונוה, לקדם את פני הגרמנים. כשם שניהל פעם מו"מ פרטי עם השיי' כים הלוביים, בשם הוד מלכותו, מלך בריטניה, ניהל עתה מו"מ עם גנרלים ואדמירלים איטלקיים, שביקשוהו להגן (בכמה תריסרי אנשיו) על יחידותיהם (שמנו אלפים) מפני הגרמנים, זוממי הנקם.

ימיו בעורף הגרמנים באיטליה היו, אולי, המאושרים ביותר. כאן לא עמד לרשותו המדבר הלובי, שאפשר להופיע מתוכו ולחזור אליו. בתנאי חזית רגילים ניתנה לו ההזדמנות להוכיח את תורתו: חדר מאות קילומטרים לעומק, אסף מסי' ביזבו כנופיות של פרטיונים, תקף גרמנים נדהמים שנסו בבהלה מפני האיום המ' דומה.

כשקיבל פקודה לאסוף אינפורמציה על היערכות הגרמנים באזור ערפי מסוים, נקט שוב בדרך הפשוטה ביותר. הוא נטל לידיו את שפופרת הטלפון, התקשר עם מגור גרמני, הבטיח (באיטלקית מהולה בגרמנית) למכור לו ארגז של קבוקי קוניאק גנוב. הגרמני הסכים בשמחה. בלילה הופיע פופסקי, כמדובר, בגיפ האמריקאי שלו ובמדיו הבריטיים, בלב המחנה הגרמני, נכנס למשרדו של המגור המסכן, הוציאו מכלל פעולה ע"י מכה בראשו, אסף משלחנו את כל הניירות והחשובים, חזר לגיפ והסתלק. כאית פרידה תקע לידיו של השומר הגרמני שעמד לפני המפקדה, חפיסה של סיגריות בריטיות. כשהרגישו הגרמנים שמשוהו אינו כשורה, כבר נעלם פופסקי, טלגרף את ידיעותיו למפקדה הבריטית.

אדם המכונה פופסקי: משנס' יתימה המלחמה, לצערו הרב של פופסקי, היה בדרגת לפטננט-קולונל (סגן אלוף), דרגה שהיא גבוהה מאד בצבא הבריטי. על תווה נשא שתי אותות מפוארים: הצלב הצבאי אות השירות המצוין. אולם כשחזרה אפרוריות השלום דעך גרו. פופסקי נעלם כלעומת שבא. ספרו, שהיה מענין כשלעצמו, היה רחוק מרמ' זה הגאונית של ספר קודמו, לורנס איש-ערב. שמו נשכח במהרה.

רק לפני ימים מעטים נזכרו בו שוב מעריציו: בעתון הופיעה ידיעה קצרה שחלאדימיר פניאקוף, המכונה פופסקי, נפטר.

מצפצפת על חברת החשמל

